

ново, полезно и интересно за слушателитѣ. Така само тѣ ще бждатъ заинтересовани; безъ да имъ напомняме, ще посещаватъ беседитѣ ни, ще канатъ и свои близки, а и ще взематъ сами участие въ разискванията и разясненията. При всѣка сказка, беседа или четение трѣбва да се извѣстѣява на интересуващитѣ се литературата, отъ която да допълнятъ наученото, или намѣрятъ разрешение на повдигнатитѣ въпроси. Ако се повдигнатъ въпроси, които не могатъ сполучливо да бждатъ изнесени отъ мѣстни сили да се извикатъ такива отъ града или отъ съседно читалище.

Следва: Първо да развиемъ въ народа преди всичко интересъ къмъ научни и литературни занимания. Чрезъ живото слово да му дадемъ основни познания и да го научимъ, какъ да използва съкровищата въ книгитѣ. Библиотеката на читалището въ такъвъ случай ще бжде използвана широко и разумно. Второ. Да не извикваме лектори, да не хабимъ време и сили за сказки, които слушателитѣ ни не могатъ да разбератъ.

*

Така действайки, читалището ще бжде живъ организъмъ. Ще бжде училище за възрастнитѣ. Ще бжде народенъ университетъ. Ще буди, поддържа и задоволява интереса къмъ наука и литература. Ще всажда духовенъ гладъ.

Разбира се, въ повечето случаи тая читалищна дейностъ ще бжде

безплатна. За нея се иска преданность, искатъ се жертви на време и трудъ. И читалищнитѣ дейци трѣбва да ги дадатъ. Тамъ където има повече интелигентни сили, ще бждатъ поканени. Вѣрвамъ, тѣ ще се отзоватъ, и просвѣтната дейностъ на читалището ще се оразнообрази.

„Много рядко и сега, казва Григорий Петровъ, идейниятъ работникъ намира съчувствие“. Много пжти читалищнитѣ дейци ще чуютъ упрѣци. Такива сж нашитѣ нрави. Но нищо да ги не смущава. Да следватъ съ постоянство и упоритостъ начертания си планъ и, ако работата имъ създава интересъ въ народнитѣ маси, това ще показва, че сж на правъ пътъ и вършатъ полезна работа.

Такава просвѣтна читалищна дейностъ ще сближи народа и интелигенцията ни. Крайно време е вече последната да напусне лѣтвическото си легионче и излѣзе срѣдъ народа. Да бжде негово слънце, което да освѣтява пътѣта, трънливия пътъ на всѣкидневната му дейностъ и стопля сърдцето му, отъ което да се разлѣе любовъ, правда, искреностъ. Нашиятъ народъ е чистъ, силенъ, уменъ. Простъ, невежъ е наистина, но недостатъкъ ли му е това? Тоя недостатъкъ ние можемъ и трѣбва да премахнемъ. Народната душа е цѣлина. Да я разработимъ, да я очистимъ отъ трънливитѣ кореняци. Така ще получимъ прѣсна, силна почва, годна да даде разкошни плодове.